

Arrest

nr. 199 673 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 1 februari 2017 België te zijn binnengekomen, dient op 2 februari 2017 een asielaanvraag in. Hij verklaart een niet-begeleide minderjarige te zijn.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrakenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië op 14 december 2016 naar aanleiding van een illegale binnenkomst.

1.3. Een medisch onderzoek op 6 februari 2017 leert dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Bijgevolg stelt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie op 17 februari 2017 vast dat de plaatsing onder diens hoede van rechtswege komt te vervallen.

1.4. Op 22 februari 2017 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Verzoeker wordt 17 maart 2017 gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.6. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22, zevende lid van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Bij brief gedateerd op 10 mei 2017 worden de Italiaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 mei 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [D.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Conakry

nationaliteit : Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 22(7) j° 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Guinee verklaart te zijn, diende op 02.02.2017 een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 07.08.2000. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 06.02.2017 werd te Leuven een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was. De op 02.02.2017 ingestelde voogdij werd op 17.02.2017 opgeheven.

Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 14.12.2016 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Augusta).

De betrokkene werd gehoord op 17.03.2017 en verklaarde dat hij Guinee op 26.10.2016 verliet. Via Mali en Niger reisde hij naar Libië, vanwaar hij vertrok met een boot. De betrokkene reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Volgens zijn verklaringen verbleef hij een maand in een hem onbekende stad alvorens door te reizen naar België, waar hij op 01.02.2017 aankwam.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij Frans spreekt. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië niemand kent en in België in tegenstelling tot Italië een advocaat kan krijgen.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 30.03.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn verzoek te behandelen omdat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming systemische tekortkomingen kent en de Italiaanse instanties de aanhoudende instroom van immigranten niet de baas kan. Gezien de mensonwaardige opvangvoorzieningen en het feit dat Italië niet voldoet aan de bepalingen van de Richtlijn 2005/85/CE zal een overdracht aan Italië zal een onmenselijke en vernederende behandeling impliceren. De betrokkene verwijst naar en citeert uit onder

meer de volgende bronnen : Michaela Morroi, "Le traitement des demandeurs d'asile en Italië", in *Hommes et Migrations* (1300/2012/6) pp. 72-82; een artikel van Irinnews dd. 15.08.2016 "De la Fragilité du Système d'asile italien"; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk en het rapport van Amnesty International, "Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 01.11.2016). Verder verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22.02.2017 werd een verzoek voor overname met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verklaarde dat hij in Italië na binnenkomst zowat een maand in een opvangcentrum verbleef. Waar dat was weet hij naar eigen zeggen niet (meer). De betrokkene maakte geen gewag van menonwaardige leefomstandigheden in dat centrum. Hij maakte geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië niemand kent. Hieromtrent merken we op dat hij meedeelde dat hij in België ook niemand kent. Het loutere feit dat hij niemand kent in Italië en Frans spreekt zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij in België in tegenstelling tot Italië een advocaat kan krijgen merken we op dat de betrokkene in Italië geen verzoek tot internationale bescherming indiende en zijn situatie in beide lidstaten verschillend is.

Dat Italië ook heden nog steeds een grote instroom kent van immigranten via de Middellandse Zee betwisten we niet. Een instroom van immigranten impliceert tevens niet automatisch dat al deze personen een verzoek tot internationale bescherming indienen in Italië en effectief dienen te worden opgevangen. Het loutere feit dat Italië nog steeds wordt geconfronteerd met de (illegale) binnenkomst van immigranten impliceert volgens ons derhalve niet dat de bevoegde instanties compleet in gebreke blijven in het toegang bieden aan verzoekers van internationale bescherming tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië systemische tekortkomingen kent wensen we te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDArapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het ook door de betrokkene aangehaalde rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die

nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We merken op dat de betrokkene geen beschermingsverzoek indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder de onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). De betrokkene genoot toch opvang in het kader van registratie of vanwege humanitaire overwegingen. Hieromtrent merken we op dat recente bronnen aantonen dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verzoekers voor internationale bescherming stromen door naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de opvangstructuren in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. In het AIDA-rapport wordt onder meer gesteld : "Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (pagina 73).

We merken op dat de auteurs van het SFH-rapport verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. We zijn tevens van oordeel dat dat lezing van beide rapporten evenmin aanleiding geeft te stellen dat Italië algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht.

We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens het leeftijdsonderzoek verklaringen in 1996 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor deelde de betrokkene mee dat hij in Guinee tweemaal -in 2011 en in 2013- een heelkundige ingreep onderging vanwege buikproblemen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. We willen tevens benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van *nonrefoulement* alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese- richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 22(7) j° 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Aangezien, ten eerste, het passend is dat België het verzoek van Mijnheer [D.] om internationale bescherming behandelt omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Italië, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat tegenpartij in haar beslissing onderstreept dat:

"De Italiaanse autoriteiten worden geconfronteerd met een zeer grote instroom van vluchtelingen [...]

Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen" (nl. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest);

Dat verwerende partij dus duidelijk erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elk democratische samenleving en in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448):

Dat in casu, verwerende partij, in de bestreden beslissing, gegevens opsomt "die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling":

- *Niet automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren,*
- *Het tekort aan opvangstructuren,*
- *De aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië,*
- *De vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië,*
- *De tekortkomingen van de opvang- en onthaalvoorzieningen (verwerende partij is van mening dat deze niet dermate structureel zijn, maar erkent dat ze bestaan),*

Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat "Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België";

Aangezien, ten tweede, uit verschillende betrouwbare bronnen kan vastgesteld worden dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

A. MET BETREKKING TOT DE INTERNATIONALE RAPPORTEN:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare internationale rapporten aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat de conclusie van het verslag van OSAR, getiteld "Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy Bern/Copenhagen 9th February 2017" van 9.02.2017 onderstreept dat:

"Tarakhel v. Switzerland clearly stated that Article 3 of the ECHR would be violated if the Tarakhel family was returned to Italy without the Swiss authorities having obtained an individual guarantee regarding reception conditions appropriate to the needs of the children and assurance that the family would not be split. In N.A. v. Denmark, the ECtHR found that it was a prerequisite for the Dublin transfer decision that the family would be accommodated in reception facilities which fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland, and that the Italian authorities were informed about the particular needs of the family in advance of the transfer. The applicants have all been transferred to Italy based on the mutual trust between the Member States and the underlying assumption in the decision N.A. v. Denmark that they would be able to obtain suitable reception conditions for families and vulnerable persons in Italy.

However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities.

Although it was a precondition for the decisions of the transferring Member States that the Italian authorities should be informed about any particular needs of the applicants, this obligation was not fulfilled. The cases show that the relevant regional authorities and/or responsible persons of the reception facility were not always informed in advance of the medical condition and special needs of the applicants as foreseen in Article 31 and 32 of the Dublin III Regulation. Upon their arrival, none of the families were placed in reception facilities which had been earmarked for families with minor children. The lack of proper communication from the transferring Member States to Italy thus risk violating the best interests of the child.

It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy.

Consequently, it cannot be guaranteed that families and persons with specific reception needs who are being transferred to Italy under the Dublin III Regulation are being received adequately and in respect of their basic human rights. Therefore, these persons are at risk of violation of their rights according to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter. (OSAR, Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy Bern/Copenhagen 9th February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58ala9a94.html>);

Dat het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14 onderstreept dat:

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 - which will be valid for the period 2014-2016 - that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

1. Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR" (Asilo in Europa, The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the

SPRAR system, Daniela Di Capua, 7 March 2014, <http://asiloineuroDa.bloasoot.it/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>);

Dat op 11.4.14 in een mededeling van het UNHCR stond:

« Depuis que les autorités italiennes ont mis en place l'opération de sauvetage Mare Nostrum en octobre 2013, suite aux naufrages tragiques au cours desquels quelque 600 personnes ont trouvé la mort, plus de 20 000 personnes ont été secourues en mer. En 2014, le nombre d'arrivées par la mer en Italië s'élève désormais à quelque 18 000 personnes. Près de 43 000 personnes étaient arrivées en 2013. Les Syriens fuyant la violence dans leur pays étaient majoritaires, avec plus de 11 300 arrivants » (UNHCR, « L'Italië porte secours à 6 000 personnes en Méditerranée en quatre jours » 11 avril 2014, <http://www.unhcr.fr/53480c47c.html>);

Dat Meester M. LYS in een artikel van januari 2015 aangaf dat:

« A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italië »;

(M.LYS, Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italië, indépendamment de la vulnérabilité de son profil, <http://alfresco.uclouvain.be/alfresco/download/direct/workspace/SpacesStore/c0b21a75-d986-4efc-8521-11b6b94fab0e/Newsletter%20janvier%202015.pdf?guest=true>)

Dat deze situatie ook werd aangekaart in het rapport Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees van 9.6.14 van het Swiss Refugee Council, SFH-OSAR die onderstreept dat:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation.[...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refugee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in.[...]

Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. » (Swiss Refugee Council, SFH-OSAR, « Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees », October 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>)

Dat het UNHCR heft op 8.7.14 het volgende onderstreept:

"Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return" (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores, 8 July 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53bbef784.html>)

De Raad van Europe in mei 2016 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

« Italy faces the mass arrival of migrants who are fleeing from wars in Syria, Iraq and Somalia; fleeing poverty in Senegal, Niger, Siërra Leone and Cameroon; and escaping oppression in Eritrea and Ethiopia. In 2014, 63 000 migrants crossed the Mediterranean to reach Italy. On the outskirts of Rome, in the neighbourhood of Tor Sapienza, riot police have been mobilized against refugees living in a holding center in incidents which the UNHCR has classified as "unacceptable acts of violence and intolerance". It is estimated that there are 70 Nigerian refugees living in the center including minors under 18 years old from Egypt and Bangladesh. Those migrants were also subjected to anti-migrant rhetoric through xenophobic and racist messages in banners unfurled during the riots stating "Muslims

go home" and "Long live Il Duce". In other cities such as Rossano in Calabria (southern Italy), African seasonal migrant workers were attacked in January 2010 followed by another attack on a Bengali bar in Rome in March 2010. Human Rights Watch has also documented cases of law-enforcement abuse against Roma migrants during camp evictions. The Italian anti-racism organization registered 398 media reports of hate crimes with 186 physical assaults in that same year. Mohamed Alwash, on behalf of the UNHCR in Tripoli reported "pushing back" episodes by Italian patrols when intercepting a boat with 89 people on board, including 75 Eritreans, with nine women and three children. That episode occurred in 2011. The refusal of the Eritreans to return led to physical confrontations between migrants and the Italian crew, ending with some of the Africans being beaten by the Italians with plastic and metal bars.

In Lampedusa and Pozzallo, there have been riots between the police and refugees with stone throwing and violent police charges, which, in the opinion of the UNHCR, reveal the inability of Italy to deal with a continuing flood of refugees. I should also mention a recent "Mafia Capital" network crisis in Rome, involving local politicians, business people and criminals linked to violent neo-fascist groups active in the 1970s and 1980s, who were accused of corruption over the public contracts to manage migrant reception centers. This network of traffickers was making money from the migration crisis by turning the accommodation of migrants into a profitable business. (Council of Europe, Report on violence against migrants in selected member states of the Council of Europe (types of violence; violence against migrant women and children; violence against LGBT migrants) 20.5.16, http://www.ecoi.net/file_upload/12261464093286_document.pdf):

De Raad van Europe op 2.3.2017 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

"However, the sheer number of new arrivals has put enormous pressure on the authorities. The scarcity of relocation offers from other Council of Europe member states prevents those entering Italy from being able to travel legally to other countries so that their asylum claims can be examined there. On the other hand, effective fingerprinting of all new arrivals means that those who succeed in crossing borders to other European Union member states by illegal means are returned under the Dublin III Regulation. The comparatively low number of economic migrants and failed asylum-seekers who are removed from Italian territory also contributes to the overall saturation of the reception system by encouraging arrivals. Italy cannot be left to cope with these challenges alone: Council of Europe member states must show solidarity by ensuring a fairer distribution of asylum-seekers across Europe. [...]

The number of arrivals has had a negative impact on the system for registering them, and on the Italian reception system as a whole. The procedures at disembarkation do not always guarantee the effective identification of trafficking victims or others who are particularly vulnerable, or the provision of adequate information on rights, particularly when high numbers of refugees and migrants arrive at once. There are insufficient places in appropriate establishments for asylum-seekers and for unaccompanied children. Conditions vary from one facility to another because of a lack of harmonised standards and clear rules, and inadequate monitoring by the authorities. Questions about the legality of certain procurement processes could lead to opportunities for corruption by private operators who end up running the facilities and its services. Conditions in some facilities raise concerns under Articles 3 and 5 of the European Convention on Human Rights (ECHR). Resources should be mobilised to improve reception capacity and conditions. Expertise by Council of Europe monitoring bodies (GRETA and GRECO) can be used to provide guidance to tackle problems linked to trafficking and corruption, respectively. The Organisation can also facilitate exchanges of good practice as regards the provision of information.

The shortage of places in reception centres is exacerbated by the slow pace of asylum processes (particularly appeals) and procedures for relocation and family reunification under EU rules. The high concentration of unaccompanied children in certain areas has led to the breakdown of the guardianship system, meaning that the necessary protection and assistance is not provided and young people are left for too long in limbo about their futures. Under-18s are not always provided with adequate educational opportunities, and those who reach the age of 18 are given little support. Proposals for new legislation on guardianship and judicial reform concerning the processing of asylum claims can be reviewed by Council of Europe experts to ensure their compliance with the Organisation's human rights standards. [...]

During the mission, shortcomings in the reception system and the asylum procedures were recognised by the authorities. There was a real determination to improve the treatment of migrants and refugees arriving in Italy. This provides a solid foundation on which to build opportunities for co-operation between the Italian authorities and the Council of Europe in the coming months to tackle together the issues identified." (Report of the fact-finding mission to Italy by Ambassador Tomas Bocek, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees, 16-21 October 2016, Information Documents SG/Inf(2017)8, https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806f9d70#_Toc469574352)

Dat het OSAR in augustus 2016 in haar Rapport Conditions d'accueil en Italië: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italië dans le cadre de Dublin, aangaf dat:

« Bien des personnes se retrouvent dès lors sans abri ou dans des maisons occupées ou des taudis. [...]

Dans ces conditions, les Etat membres de Dublin qui ont l'intention de transférer des personnes en Italië ont juridiquement une obligation renforcée de clarifier la situation d'accueil dans ce pays et l'obligation, dans les cas d'espèce, d'obtenir des garanties concernant l'hébergement, le respect du principe de l'unité de la famille et la possibilité d'un accès a des soins médicaux adéquats. Dans la mesure ou une personne dont le transfert est envisagé risque fort de se retrouver sans abri et n'a aucune possibilité d'acquérir une autonomie, l'Etat requérant doit impérativement, selon l'OSAR, user de la clause discrétionnaire lui permettant d'entrer lui-même en matière car ce n'est qu'ainsi qu'une violation de l'art. 3 CEDH peut être effectivement évitée et que peut être atteint le but de l'espace européen commun de la liberté, de la sécurité et du droit de rendre possible aux personnes ayant besoin de protection l'accès a des perspectives de vie et des possibilités de se réaliser. [...]

Dans l'ensemble, la situation décrite fait naître l'impression qu'aussi bien l'assistance fournie a l'arrivée que l'affectation a un hébergement et même la délivrance d'un billet de train pour le trajet jusqu'a la Questura compétente interviennent de manière relativement arbitraire et fortuite. [...]

Les femmes séjournant dans les maisons occupées sont souvent exposées au risque de violence sexuelle. Comme une vie dans la rue présenterait encore plus de dangers, elles n'ont toutefois souvent rien d'autre a espérer que la protection limitée offerte par la coexistence avec leur propre communauté dans une maison occupée.

Au vu de la précarité de la situation économique et du manque de perspectives d'avenir, force est d'admettre que beaucoup de femmes se voient contraintes de se prostituer ou de s'assujettir dans des rapports d'exploitation pour subsister, sans compter encore les ravages de la traite des femmes.

Le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques. Le nombre de places qu'il comporte a certes considérablement augmenté mais il reste très insuffisant, en particulier face a la forte multiplication du nombre de personnes qui devraient être hébergées.

Au sujet des garanties individuelles exigées dans l'arrêt Tarakhel contre la Suisse de la CourEDH, il peut être précisé que la circulaire comprenant la liste des places indiquées par le SPRAR ne saurait constituer une garantie suffisamment individuelle. Les Etats qui transfèrent des familles en Italie ne devraient pas s'en contenter, mais au contraire procéder a d'autres clarifications. En effet, il n'est pas indiqué de manière suffisamment transparente quelles places sont concrètement réservées aux personnes transférées ni si les familles obtiennent effectivement une de ces places et y sont hébergées.

Au vu des graves défaillances du système italien d'hébergement a divers niveaux, l'examen de chaque cas particulier nécessite au moins une instruction approfondie. » (OSAR, Augustus 2016, Rapport Conditions d'accueil en Italië: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italië dans le cadre de Dublin, <https://www.osar.ch/assets/news/2016/160908-sfh-bericht-italien-f.pdf>)

Dat tegenpartij het hierboven vermelde rapport van het OSAR ook meld en onderstreept dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op Rome en Milaan en dat de bemerkingen omtrent het lot van mensen die binnen het kader van de Dublin verordening aan Italië worden overgedragen, niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië;

Dat moet worden opgemerkt dat tegenpartij geen enkele garantie kan geven met betrekking tot de stad waar Mijnheer [D.] naartoe zou worden gestuurd;

Dat tegenpartij aangeeft dat het rapport van OSAR geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand;

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat de conclusie van het rapport duidelijk aangeeft dat: "Le svstème italien d'hébergement présente encore des défaillances svstémiaues."

Dat Amnesty International, in het rapport: « HOTSPOT ITALY: HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS" van 1.11.16, aangeeft dat:

"Amnesty International's research paints a worrying picture: the reaffirmation of old principles in a more aggressive way are leading to more human rights violations - for which Italian authorities have a direct responsibility and EU leaders a political one.

In its pursuit of a "100% identification rate", the hotspot approach has pushed Italian authorities to the limits, and over, of what is permissible under international human rights law. The implementation of coercive measures to force uncooperative individuals to provide their fingerprints has increasingly become the rule, through both prolonged detention and the use of physical force. It is against this backdrop, that refugees and migrants unwilling to give their fingerprints have been subjected to arbitrary detention and ill-treatment by police. Whilst there is no doubt that the vast majority of police officials

keep doing their work spotlessly, consistent testimonies collected by Amnesty International indicate that some engaged in excessive use of force, cruel, inhuman or degrading treatment, or even torture." (Amnesty International, 1.11.16, « HOTSPOT ITALY: HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS" <http://www.amnestvusa.org/research/reports/hotSDOt-italv-how-eu-s-flagship-approach-leads-to-violations-of-refugee-and-migrant-rights>);

Dat ook dit rapport vermeldt wordt door tegenpartij;

Dat tegenpartij aangeeft dat dit rapport geen betrekking heeft op de situatie van de heer [D.], nu hij niet naar een Hot-Spot gestuurd zal worden;

Dat tegenpartij dit niet kan bewijzen nu de Italiaanse autoriteiten geen enkele antwoord hebben gegeven op de aanvraag van de Belgische instanties;

Dat tegenpartij er niet zomaar vanuit mag gaan dat Mijnheer [D.] niet in een Hot-Spot terecht zou komen in geval van terugkeer naar Italië;

Dat tegenpartij ook onderstreept dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 32 van het EVRM of artikel 4 van het EU-HANDVEST;

Dat tegenpartij blijkbaar de bladzijde 19 van het rapport niet gelezen heeft:

"In Amnesty International's view, the treatment described in the cases above amounts to torture within the definition of the UN Convention Against Torture - that is, the intentional infliction of "severe pain or suffering, whether physical or mental, ... on a person for such purposes as ... punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity". Torture and other cruel, inhuman or degrading treatment (ill-treatment) are absolutely prohibited under customary international law, and this prohibition is expressly set out in several international treaties binding on Italy, including Article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, and Article 3 of the European Convention on Human Rights, stating that "No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment".

Dat bladzijde 47 ook onderstreept dat:

"Amnesty International is deeply concerned that the procedures applied by Italian authorities to issue expulsion orders, described in the previous sections, were not in line with international law, including European human rights law, and that they may have therefore breached the principle of non-refoulement and the prohibition of collective expulsions."

B. MET BETREKKING TOT DE RECHTSPRAAK:

Aangezien op 27.3.14 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen van mening was dat:

« la partie défenderesse a été informée du fait que l'accès aux soins médicaux pour les demandeurs d'asile est extrêmement difficile en Italië. [...]

sur la base du rapport de l'« OSAR » qu'il n'y a pas de garanties claires concernant l'accueil fourni en Italië ainsi que relatif au traitement médical nécessaire et adéquat pour la requérante en cas de retour [...]

il peut être conclu que la partie défenderesse ne pouvait pas ignorer que la requérante suivait un traitement médical adapté à ses graves problèmes de santé. Le Conseil peut, sur la base de ces éléments et compte tenu des modalités de la présente procédure en extrême urgence, constater, prima facie, la méconnaissance de l'obligation de motivation formelle dans le chef de la partie défenderesse. Il estime, prima facie, que par cette méconnaissance il n'est pas permis d'exclure une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour de la requérante en Italië.

En conclusion, le moyen tiré de la violation alléguée de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme est sérieux ».

Dat verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een arrest van 12.7.14 van de RvV, waarin staat:

"De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Het feit dat asielzoekers geen opvang krijgen, vormt één onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14

- Een mededeling van UNHCR op 11.4.14

- Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11.6.14

- Een mededeling van UNHCR op 8.7.14

-Een resolutie van de Raad van Europa van 26.6.14 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.[...]

De bestreden beslissing erkent aldus enerzijds dat er "momenteel" en "uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door politieke gebeurtenissen die plaatsvinden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald Tunesië, Libië, Egypte en Syrië maar beroept zich anderzijds op rapporten die respectievelijk dateren van mei 2011 en oktober 2013.

De bestreden beslissing neemt derhalve de implicaties van "uitzonderlijk immense toestroom" die "momenteel" plaatsvindt niet in aanmerking.

De verzoekende partij brengt informatie bij die de periode maart 2014-juli 2014 omvat. [...]

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is prima facie relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die de periode april 2011 - oktober 2013 beslaan.

Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voort verzoekende partij een ernstige grief aan".

Dat De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 14.10.15 heeft aangegeven dat:

"En l'espèce le Conseil observe, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Aussi, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive prévalent en Italie, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tous le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux sur base d'informations actualisées (Cour EDH, 4.11.14, Tarakhel v. Suisse; Cour EDH, 5.2.15, A.M.E. v. Pays-Bas; Cour EDH, 30.6.15; A.S. v. Suisse);

Le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir le rapport AIDA de janvier 2015, le complément d'information d'avril 2015 ainsi que la « présentation détaillée des autorités italiennes datée du 7.9.15, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. [...] Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien. [...]

Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces procédurales, il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse.

L'exécution de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) est suspendue. »

(CCE, 178 869, 14.10.15);

Dat op 9.2.2016 uw Raad aangaf dat:

"2.4. Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme

enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, *Tarakhel v. Suisse*; Cour EDH, 5 février 2015, *A. M. E. v. Pays-Bas*; Cour EDH, 30 juin 2015; *A.S. v. Suisse*) ainsi que des éléments propres au cas du requérant. [...]

En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile en Italie, en l'espèce. [...]

Il en est particulièrement ainsi de la mention soulignée, selon laquelle «le rapport AIDA de janvier 2015 figurant au dossier administratif [est] le plus actuel», cette seule circonstance n'exonérant en rien la partie défenderesse d'un examen actualisé de la situation évolutive prévalant en Italie, lorsqu'elle prend la décision de refuser le séjour et de donner un ordre de quitter le territoire à un étranger à l'égard duquel ce pays a été déterminé comme l'Etat responsable du traitement de la demande d'asile. » (CCE, 9.2.2016, n. 161 616);

Dat op 28.8.2016 uw Raad aangaf dat:

"De verzoeker maakt geen gewag van enige vorm van specifieke kwetsbaarheid die zijn geval zou onderscheiden van andere gevallen waarbij asielzoekers naar Italië worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening. Uit de voorliggende gegevens blijkt, zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt aangegeven, dat de verzoeker een gezonde jonge man is zonder kinderen. De verzoeker maakt dan ook op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de rechtspraak in de zaak 'Tarakhel' inzake het op voorhand vragen van individuele opvanggaranties op zijn specifieke situatie kan worden betrokken.

Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker eerder de actuele, algemene situatie van asielzoekers, en meer bepaald Dublinterugkeerders, in Italië aan de kaak stelt alsook dat hij de gemachtigde verwijt te kort te hebben geschoten in de onderzoeksplicht die op hem rust om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan de hand van de meest recente informatie die beschikbaar is over de actuele (opvang)situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië te beoordelen. [...]

Anders ligt het evenwel wat de opvangproblematiek voor asielzoekers, en meer specifiek Dublinterugkeerders, in Italië betreft. Uit de lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar stelt zich op het standpunt dat zij tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Aldus ontkent de gemachtigde geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar hij stelt zich na onderzoek van de volgende algemene rapporten "(...) het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015" op het standpunt dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders niet dermate te wensen over laat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. [...]

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn. [...]

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verweerder minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op voldoende actuele informatie.

In dit kader wijst de Raad er samen met de verzoeker op dat de Organisation suisse d'Aide aux Réfugiés (hierna: OSAR), op 15 augustus 2016 en dus voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen, een zeer uitgebreid rapport heeft gepubliceerd dat specifiek handelt over de recente opvangsituatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in het bijzonder. Het gaat om het rapport "Aufnahmebedingungen in Italien Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden in Italien". De Raad merkt hierbij op dat dit rapport uitgaat van een onafhankelijke en gezaghebbende bron, dat het vrij toegankelijk is en gepubliceerd is op de website van OSAR. Het is hierbij tevens van belang dat de bevindingen in dit rapport zijn gebaseerd op een onderzoek ter plaatse in de periode februari - maart van 2016 zodat moet worden vastgesteld dat alle algemene rapporten waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, ter zake minder recente informatie bevatten om de te verwachten gevolgen van een Dublinoverdracht op heden naar Italië te beoordelen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde bij het plannen van de thans bestreden Dublinoverdracht niet onkundig had mogen zijn van de specifieke tekortkomingen inzake de opvang van asielzoekers en Dublinterugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het voormelde OSAR-rapport van 15 augustus 2016 en die OSAR hebben gebracht tot de volgende conclusie:

"Swiss Refugee Council OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices or persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law."

Door aldus voorbij te gaan aan de meest recente relevante informatie ter zake, waarover de gemachtigde had kunnen beschikken, dient te worden besloten dat uit de bestreden akte op het eerste gezicht niet blijkt dat een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hierbij is in casu tevens van belang dat de gemachtigde in de bestreden akte zelf aangeeft zich bewust te zijn van het gegeven dat de door hem gehanteerde bronnen omtrent de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers anno 2015 en 2014 reeds kritische kanttekeningen plaatsten bij bepaalde aspecten van de asielopvang in Italië en dat de verzoeker voorafgaand aan het thans bestreden overdrachtsbesluit reeds bij monde van zijn raadsman een aantal recentere informatiebronnen had overgemaakt aan de diensten van de gemachtigde teneinde de onzekere toegang tot opvang voor Dublinterugkeerders in Italië, de aanhoudende massale instroom van asielzoekers, de structurele ondercapaciteit en de slechte omstandigheden in de opvangcentra aan te kaarten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aangetoond." (RvV, 24.8.2016, nr. 173 556);

C. MET BETREKKING TOT DE KRANTENARTIKELLEN:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare krantenartikelen aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat in het artikel "De la Fragilité du Système d'asile italien" van IRIN van 15.8.2016 stond dat:

"Yasha Maccanico, un chercheur italien qui travaille pour un organisme de surveillance des libertés civiles appelé Statewatch, a dit que l'Italie était dans une « situation impossible et intenable ».

« La relocalisation était l'objectif premier de la création de ces centres de crise, mais cela n'a tout simplement pas fonctionné », a-t-il dit à IRIN. « Et, quels que soient les efforts déployés par l'État pour offrir des infrastructures d'accueil adéquates, ce ne sera pas suffisant pour répondre à un afflux massif de migrants. »

L'approche des « hotspots » prévoit l'identification et l'enregistrement des migrants par des équipes mobiles dans les ports d'arrivées ou dans l'un des quatre centres de crise spécialisés: il y en a deux en Sicile, un sur l'île de Lampedusa et un à Tarente, sur le continent.

En réalité, moins de la moitié des nouveaux arrivants transitent par ces centres de crise et la majorité des débarquements se font dans des ports situés à l'extérieur des zones desservies par les centres de crise. Sous la pression de la Commission européenne, le ministère de l'Intérieur italien est en train de créer d'autres équipes mobiles, mais, en attendant que celles-ci soient pleinement opérationnelles, la majorité des migrants sont transférés vers d'autres établissements pour que leurs dossiers puissent y être traités.

« Nous savons qu'à l'heure actuelle au moins 38 pour cent de tous les arrivants passent par nos centres de crise », a dit à IRIN Carlotta Sami, porte-parole du HCR. « Les autres sont transférés vers des postes de police pour des fins d'identification et vers des centres d'accueil situés sur d'autres territoires où les agences [extérieures] ne sont pas présentes. »

Le HCR fournit des informations de base à presque tous les migrants et réfugiés qui arrivent dans les ports italiens, mais seuls ceux dont les dossiers sont traités dans les « hotspots » reçoivent des informations détaillées et du soutien de la part des équipes qui y travaillent. « Ceux qui sont transférés dans d'autres centres n'ont pas toujours accès à ces informations complémentaires », a dit Mme Sami. » (irin, de la fragilité du système d'asile italien, 15.8.2016, <https://www.irinnews.org/fr/actualite/C3%A9s/2016/08/15/de-la-fragilit%C3%A9-du-syst%C3%A8me-d%E2%80%99asile-italien>)

Dat in een artikel van The Guardian op 28.11.2016 stond dat:

"More asylum seekers have now reached Italy by boat in 2016 than in any previous year on record. Nearly 171,000 people have arrived in Italy from north Africa since the start of the year, according to statistics compiled by the UN refugee agency and the Italian government. As of Monday, the total had surpassed the previous record of 170,000, set in 2014." (The Guardian, 28.11.2016, 2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat, <http://www.theguardian.com/world/2016/nov/28/2016-sets-new-record-for-asylum-seekers-reaching-italy-by-boat>);

Dat The Independent in October 2016 aangaf dat:

"Aid workers are warning a huge backlog in Italy's overloaded refugee processing system could cost lives as migrants are forced to sleep on rescue boats that should be patrolling the Mediterranean. [...] With the migrant route over the Aegean Sea virtually closed by the controversial EU-Turkey deal, which is seeing refugees intercepted, detained in Greece and threatened with deportation, the Central Mediterranean has once again become the dominant sea route to Europe.

At least 140,000 migrants have reached Italy since the start of the year - compared with 154,000 in the entire of 2015 - and around 3,100 have died making the perilous trip." (The Independent, October 2016, Refugee processing backlog in Italy 'could cost lives' as asylum seekers forced to sleep on rescue boat, <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-latest-italy-sicily-backlog-processing-rescue-ship-msf-overcrowding-deaths-a7349061.html>):

Dat de krant Le Monde op 3.11.16 aangaf:

"Des policiers italiens ont eu recours à des pratiques « assimilables à de la torture » pour obtenir les empreintes digitales de migrants, affirme jeudi 3 novembre Amnesty International dans un rapport. L'organisation de défense des droits humains rend l'Union européenne en partie responsable de cette situation [...] » (Le monde, Migrants: Amnesty dénonce des cas de torture par des policiers italiens, http://www.lemonde.fr/europe/article/2016/11/03/migrants-amnesty-denonce-des-cas-de-torture-par-des-policiers-italiens_5024447_3214.html#)

Dat de hierboven genoemde rapporten en krantenartikelen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat het past de bestreden beslissing te vernietigen;

Aangezien, ten derde, dat tegenpartij grotendeels op het AIDA rapport van steunt om te concluderen dat Mijnheer [D.] niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het ERVM of artikel 4 van het Eu-Handvest.

Dat de hierboven genoemde bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn;

Dat Uw Raad op 16.6.15 aangegeven heeft dat: "[le Conseil] tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base

d'informations actualisées [dans le même sens, voy CCE, 138 950, 22.02.2015]. » (CCE, 147 792, 16.6.15

Dat Uw Raad op 29.9.15 aangaf dat: "D'une part le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, a savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans une décision attaquée que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri- ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015, [...] les Ministres de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne ». Il est évident que les termes de le accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugié »

[...] Il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la CEDH et ce, compte tenu de ce qui précède notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. La circonstance que les états membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux. » (CCE153 580, 29.9.15.);

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of Mijnheer [D.] bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Italiaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien het simpele feit dat Mijnheer [D.] niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen

om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C- 411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RW, Arrest Nr. 116183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Italië blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mijnheer [D.] om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;".

2.2.1. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", omdat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en verzoeker niet verheldert op welke wijze dit beginsel zou worden geschonden.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die eraan ten grondslag liggen. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker toekomt aan de Italiaanse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 13, eerste lid en 22, zevende lid van de Dublin III-verordening en dit waar enerzijds verzoekers vingerafdrukken wegens illegale binnenkomst op 14 december 2016 reeds werden geregistreerd in Italië en anderzijds de Italiaanse autoriteiten nalieten binnen de gestelde termijn te antwoorden op het aan hen gerichte overnameverzoek. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Italië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt geuid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië die tot een dergelijk risico zouden leiden. Hierbij wordt ook geantwoord op de door verzoeker, middels een schriftelijke tussenkomst van zijn advocaat, naar voor gebrachte redenen die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Italië. Er wordt gemotiveerd aan de hand van verschillende relevante en gezaghebbende rapporten die handelen over de situatie van asielzoekers en/of Dublinterugkeerders in Italië. Deze motivering stelt verzoeker op voldoende wijze in staat te begrijpen waarom het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling niet

wordt weerhouden, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat omtrent enig specifiek gegeven niet of niet voldoende is gemotiveerd. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.4. Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.6. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt vastgesteld dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 13, eerste lid en 22, zevende lid van de Dublin III-verordening.

Artikel 13, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt als volgt:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Artikel 22, zevende lid van de Dublin III-verordening luidt verder:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Het is in casu niet betwist dat verzoekers vingerafdrukken op 14 december 2016 werden geregistreerd in Italië wegens illegale binnenkomst en de Italiaanse autoriteiten nalieten tijdig te antwoorden op het aan hen gerichte overnameverzoek van 22 februari 2017. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet heeft geoordeeld dat de behandeling van het asielverzoek, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening, in beginsel berust bij de Italiaanse autoriteiten.

2.2.7. Verzoeker betoogt in wezen dat een verwijdering naar Italië een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het

Handvest, en dat om deze reden België zich op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk had moeten verklaren voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.2.9. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.10. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij overname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het betoog van verzoeker komt er grosso modo op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van structurele problemen inzake de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.

2.2.11. De Raad gaat aldus in de eerste plaats na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeeders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder, door aan te geven dat verzoekers vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten enkel werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst, en dus niet wegens het indienen van een asielaanvraag, en het vervolgens een overnameverzoek – en dus geen terugnameverzoek – betreft, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het toegepaste artikel 22 van de Dublin III-verordening, duidelijk heeft aangegeven dat in casu een situatie voorligt van een asielzoeker die niet reeds asiel vroeg in Italië en die bijgevolg evenmin in deze hoedanigheid reeds was opgenomen in het opvangsysteem in Italië. Verzoeker weerlegt dit uitgangspunt niet

2.2.12. Aangaande de (toegang tot de) asielprocedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing het volgende gesteld:

“Dat Italië ook heden nog steeds een grote instroom kent van immigranten via de Middellandse Zee betwisten we niet. Een instroom van immigranten impliceert tevens niet automatisch dat al deze personen een verzoek tot internationale bescherming indienen in Italië en effectief dienen te worden opgevangen. Het loutere feit dat Italië nog steeds wordt geconfronteerd met de (illegale) binnenkomst van immigranten impliceert volgens ons derhalve niet dat de bevoegde instanties compleet in gebreke blijven in het toegang bieden aan verzoekers van internationale bescherming tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië systemische tekortkomingen kent wensen we te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

[...]

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30).

[...]

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

De Raad stelt vast dat verzoeker, van wie niet blijkt dat hij in Italië reeds asiel aanvraag, geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat hij bij overdracht aan dat land een asielaanvraag zal kunnen indienen en toegang zal hebben tot de asielpcedure. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij in Italië niet in de mogelijkheid zal zijn om een daadwerkelijke asielpcedure, inclusief beroepsprocedure, met voldoende waarborgen te doorlopen.

2.2.13. Wat de opvangvoorzieningen in Italië betreft, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublinterugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst herhaalt de Raad dat er in de bestreden weigeringsbeslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat verweerder zich hoofdzakelijk heeft gesteund op de volgende rapporten:

- het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database - National Country Report - Italy" (Maria de Donato, up-to-date tot december 2016, verder AIDA-rapport genoemd);
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe") "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien" van augustus 2016 (hierna: het SFH/OSAR-rapport).

Verder heeft verweerder zich tevens gesteund op de volgende recente stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International "Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights" van 2016;
- het nieuwsbericht "Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion" van 19 oktober 2016.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven tot het besluit dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld. Verweerder merkt hierbij ook op dat niet alle immigranten ook een verzoek tot internationale bescherming indienen en in die hoedanigheid effectief moeten worden opgevangen.

Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH/OSAR-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Verweerder stelt het volgende vast:

"Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou

zijn. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport melding maakt van de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We merken op dat de betrokkene geen beschermingsverzoek indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder de onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). De betrokkene genoot toch opvang in het kader van registratie of vanwege humanitaire overwegingen. Hieromtrent merken we op dat recente bronnen aantonen dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verzoekers voor internationale bescherming stromen door naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden en het probleem van overbevolking situeert zich niet op dit niveau. Daarenboven kunnen geenszins concrete elementen worden aangehaald die erop wijzen dat in de opvangstructuren in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten. In het AIDA-rapport wordt onder meer gesteld : "Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre" (pagina 73).

We merken op dat de auteurs van het SFH-rapport verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verweerder besluit vervolgens: 'We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.'

Hij brengt verder volgende nuancering aan betreffende een rapport van Amnesty International van 2016: "Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan

buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht."

Verweerder heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen.

Verzoeker verwijst in de eerste plaats naar de bestreden weigeringsbeslissing zelf, waaruit volgens hem blijkt dat Italië met structurele problemen kampt wat de opvangvoorzieningen en asielpcedure betreft omwille van de grote instroom van migranten waardoor er volgens hem geen toepassing kan worden gemaakt van het communautair vertrouwensbeginsel.

De Raad merkt op dat verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat in deze beslissing wordt gewezen op een reeks elementen die maken dat er volgens de gemachtigde van de staatssecretaris zeker niet automatisch kan worden gesproken van een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zo wordt gewezen op de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de situatie in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de 'systeemfouten' die in Griekenland bestaan. Daarnaast wordt ook gewezen op het persoonlijke wedervaren van verzoeker in Italië, waaruit niet blijkt dat hij opvangproblemen zou hebben gekend. Eveneens wordt opgemerkt dat niet alle immigranten ook een verzoek tot internationale bescherming indienen en in die hoedanigheid effectief moeten worden opgevangen. Er wordt verder verwezen naar de recente documentatie, waaronder het recent geactualiseerde AIDA-rapport en het SFH/OSAR-rapport. Hieruit volgt, volgens de gemachtigde van de staatssecretaris, dat personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen toegang hebben tot de asielpcedure. Hij vervolgt dat in het SFH/OSAR-rapport wordt aangegeven dat de specifieke situatie in Rome en Milaan met betrekking tot Dublinterugkeerders niet zomaar kan worden geëxtrapoleerd naar Italië als geheel en dat uit de aangeduide tekortkomingen niet zonder meer kan worden afgeleid dat Italië zijn verplichtingen niet zou nakomen. Hij wijst op het onderscheid dat moet worden gemaakt tussen de zogenaamde eerstelijnsopvang, enerzijds, en de zogenaamde tweedelijnsopvang, anderzijds. Daarnaast zijn er nog de noodopvangvoorzieningen (CAS). Hij benadrukt dat het AIDA-rapport de blijvende inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten en in het SFH/OSAR-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen. Verder wordt de aandacht gevestigd op informatie van 19 oktober 2016, waaruit blijkt dat op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Hij benadrukt dat verzoekers voor internationale bescherming doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk, alsook dat in deze opvangvoorzieningen meer en betere diensten worden geboden en het probleem van overbevolking zich niet op dit niveau situeert. Hij betoogt dat geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat in de opvangstructuren in hun algemeenheid en verscheidenheid zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van verzoeker zouden aantasten. Hij geeft aan dat de Italiaanse autoriteiten de nodige praktische maatregelen nemen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk wordt geïmplementeerd op het terrein. Hij merkt ook op dat blijkens het AIDA-rapport Dublinterugkeerders bij hun aankomst op de luchthaven worden bijgestaan door een NGO. Op basis van dit geheel aan vaststellingen is verweerder van mening dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. De informatie van Amnesty International betreffende de hotspots kan, zo wordt in de beslissing verder gesteld, niet op verzoeker worden toegepast aangezien er geen reden is om aan te nemen dat hij in de hotspots zal worden ondergebracht. Vervolgens wordt aangestipt dat er bij verzoeker geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor de Tarakhel-rechtspraak niet op hem van toepassing is. Op grond van het geheel van deze elementen wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat er geen aanleiding bestaat om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening. Verzoeker kan dus niet zomaar worden gevolgd waar hij poneert dat in de bestreden weigeringsbeslissing gegevens worden opgesomd die duidelijk zouden wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad stelt vast dat verweerder, gelet op de uitvoerige motivering in de bestreden weigeringsbeslissing, een nauwgezet onderzoek heeft gevoerd en is nagegaan in welke mate de tekortkomingen waarvan nog sprake is er toe nopen vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielpcedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In dit verband blijkt voornamelijk een onderzoek in het licht van de bevindingen in het AIDA-rapport en het SFH/OSAR-rapport. Verzoeker betwist niet dat deze beide rapporten in het bijzonder relevant zijn voor de beoordeling van de actuele situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië. Verweerder is van oordeel dat niet blijkt dat er in die mate en op een zodanige schaal sprake is van tekortkomingen dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verzoeker haalt vervolgens informatie aan “uit verschillende betrouwbare bronnen” waaruit volgens hem blijkt dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan. Verzoeker gaat allereerst in op een verslag van OSAR van 9 februari 2017 waarin de situatie van gevallen zoals bedoeld in het Tarakhel-arrest van het EHRM wordt besproken ofwel de situatie van asielzoekers met een bijzondere kwetsbaarheid of bijzondere opvangnoden. Hoewel dit rapport wel degelijk betrekking heeft op Dublin-terugkeerders, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen deel uitmaakt van een familie en dat uit zijn zogeheten ‘Dublin-interview’ van 17 maart 2017 is gebleken dat hij niet als een individu met een bijzondere kwetsbaarheid kan worden aangemerkt, waardoor op basis van de elementen eigen aan zijn geval geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard.

De verwijzingen naar het interview met de directrice van de Centrale Dienst van het SPRAR-systeem van 7 maart 2014, naar de mededelingen van het UNHCR van 11 april 2014 en van 8 juli 2014, naar het artikel van advocaat Lys van januari 2015 en naar het rapport van OSAR van 9 juni 2014, zijn onvoldoende actueel om de meer recente informatie uit de bestreden weigeringsbeslissing, die gestoeld is op gezaghebbende rapporten uit 2016, te kunnen weerleggen.

Verzoeker haalt ook een rapport aan van de Raad van Europa inzake het geweld ten aanzien van asielzoekers in Italië van mei 2016. Uit bepaalde specifieke incidenten met racistische inslag die plaatsvonden in Rome, Rossano, Lampedusa en Pozzallo, die in dit rapport worden opgesomd, kan niet worden afgeleid dat verzoeker ingevolge een Dublintransfer naar Italië aan een gelijkaardige behandeling zal worden blootgesteld. Hieruit blijkt verder niet dat verzoeker in Italië als asielzoeker geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Vervolgens haalt verzoeker een rapport aan van de Raad van Europa van 2 maart 2017 waarin een aantal zeer algemene vaststellingen worden gedaan naar aanleiding van de impact van de grote toestroom van migranten in Italië op het opvangsysteem in zijn geheel. Deze informatie wordt in de bestreden weigeringsbeslissing niet ontkend en zelfs bevestigd en er wordt gewezen op de bereidheid en geleverde inspanningen om de problemen aan te pakken. Verzoeker maakt op grond van deze rapportage niet concreet aannemelijk dat hij ten gevolge van de bestreden beslissingen alsnog een risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

Vervolgens gaat verzoeker over tot een selectieve lezing van een aantal paragrafen uit het hierboven reeds aangehaalde SFH/OSAR-rapport van augustus 2016.

Verzoeker geeft geen blijk van een risicoprofiel om in de in het rapport opgesomde situaties verzeild te geraken. Bovendien zal verzoeker worden overgedragen in zijn hoedanigheid van asielzoeker in het kader van een Dublinovername en kan nog niet worden vooruitgelopen op de uitslag van zijn verzoek om internationale bescherming in Italië. Het is thans nog niet duidelijk of verzoeker internationale bescherming zal genieten en in die hoedanigheid zal worden geconfronteerd met de gerapporteerde huisvestingsproblemen.

Verder stipt de Raad aan dat de algemene stelling uit het SFH/OSAR-rapport van augustus 2016 dat het Italiaanse opvangnetwerk systeemfouten zou vertonen, die door verzoeker in de verf wordt gezet, wordt tegengesproken door meer recente beslissingen van het EHRM. Specifiek met betrekking tot de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, heeft het EHRM beslist dat dit geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Op grond van het SFH/OSAR-rapport van augustus 2016 blijkt dat er in de luchthavens van Rome en Milaan NGO's operationeel zijn om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders (p. 23), hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Wat betreft opvang van Dublin-terugkeerders, wordt in het AIDA-rapport

vastgesteld dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublinterugkeerders. Uit het rapport van SFH/OSAR en voormeld AIDA-rapport blijkt dat deze projecten werden beëindigd, maar dat aan Italië overgedragen personen die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst toegang hebben tot de opvangstructuren en dat de Italiaanse instanties inspanningen leveren om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk, te vergroten. Zoals in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld, blijkt uit het AIDA-rapport (p. 59 e.v.) dat er in het reguliere opvangnetwerk een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er tijdelijke noodopvangcentra (CAS). Uit het rapport van SFH/OSAR van augustus 2016 volgt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublinterugkeerders, naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend en al dan niet reeds in deze hoedanigheid in een Italiaans opvangcentrum hebben verbleven. In casu wordt niet betwist dat verzoeker in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend. In het rapport van SFH/OSAR wordt verder uiteengezet dat zogenaamde Dublinterugkeerders gewoonlijk opvang vinden in de eerstelijns opvangcentra of de noodopvangcentra, zeker indien ze nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, en dat de opvangsituatie enkel problematisch is voor personen die reeds eerder in een dergelijk centrum verbleven voor zij verder zijn doorgereisd (p. 28-29). Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat het bestaande onthaal- en opvangsysteem in Italië hem niet toelaat binnen een redelijke tijdspanne een opvangplaats te verkrijgen en evenmin dat hij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven weerlegt verzoeker de vaststelling van het bestuur niet dat niet blijkt dat in de CAS-, CARA- of SPRAR-centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die zijn grondrechten zouden aantasten.

De paragrafen uit het rapport van SFH/OSAR aangaande personen die in kraakpanden of krotten leven, hebben betrekking op personen aan wie een beschermingsstatus werd verleend maar daardoor geen recht meer hebben op enige ondersteuning. Zoals reeds werd aangehaald, kan niet worden vooruitgelopen op het onderzoek van verzoekers vraag om internationale bescherming. Het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van die aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd laat daarenboven hoe dan ook niet toe te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad concludeert dat verzoeker er met de selectieve uittreksels uit het OSAR-rapport niet in slaagt te overtuigen dat er zich thans een ander oordeel zou opdringen.

Op basis van een uittreksel uit een verslag van Amnesty International van 1 november 2016 en een artikel uit Le Monde van 3 november 2016, dat betrekking heeft op het gebruik van politiegeweld in de hotspots bij de registratie van de vingerafdrukken van de binnenkomende migranten, tracht verzoeker daarnaast aan te tonen dat hij zal worden onderworpen aan foltering of een onmenselijke behandeling. De Raad merkt evenwel op dat blijkens het administratief dossier verzoekers vingerafdrukken door de gemachtigde van de staatssecretaris in België werden afgenomen in het kader van zijn asielaanvraag, zodat verzoeker totaal niet aannemelijk maakt dat hij alsnog bijkomend zal worden onderworpen aan een registratie van zijn vingerafdrukken in de Italiaanse hotspots en het bijhorende risico op politiegeweld. Het SFH/OSAR-rapport stelt ook duidelijk dat asielzoekers die op grond van een impliciet akkoord in toepassing van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, zoals in casu, via de luchthavens van Rome en Milaan worden overgedragen (p. 23). Er is nergens sprake van dat deze personen naar de zogenaamde hotspots worden overgebracht. Integendeel moeten deze personen, voor zover zij nog geen verzoek om internationale bescherming indienden in Italië, zoals in casu het geval is, bij aankomst in Italië een dergelijke verzoek indienen en zal de regionale Questura van de luchthaven waar zij toekomen, in casu Rome of Milaan, het verzoek behandelen (p. 23).

Wat de verwijzingen betreft naar eerdere arresten van de Raad inzake de Dublin-transfers naar Italië, merkt de Raad op dat deze verwijzingen niet dienstig zijn, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien zijn deze algemene verwijzingen naar uitspraken van 19 december 2013, 27 maart 2014, 16 juni 2015, 29 september 2015, 14 oktober 2015, 9 februari 2016 en 28 augustus 2016, zonder te duiden dat de feitelijke situatie die aan de

grondslag lag van deze arresten vergelijkbaar is met onderhavig geval, niet actueel en precies genoeg om op die grond over te gaan tot een nietigverklaring van onderhavige beslissingen. Ten overvloede stipt de Raad aan dat bij het nemen van de thans bestreden beslissingen, in tegenstelling tot in het aangehaalde schorsingsarrest van 24 augustus 2016, wel degelijk rekening werd gehouden met het meest recente OSAR-rapport van augustus 2016.

Ten slotte citeert verzoeker een internetartikel van IRIN van 15 augustus 2016, getiteld "*De la fragilité du Système d'asile Italien*", persartikels van The Guardian van 28 november 2016 en van The Independent van oktober 2016. Deze persartikels, die niet de waarde hebben van rapporten van mensenrechtenorganisaties, hebben betrekking op migranten die via de Middellandse Zee de Italiaanse kusten bereiken en kunnen dus onmogelijk worden toegepast op de persoonlijke situatie van verzoeker, die in het kader van de Dublin III-verordening door Italië zal worden overgenomen met het oog op de behandeling van zijn asielaanvraag. Het feit dat deze krantenartikels als zeer betrouwbaar moeten worden beschouwd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat er in het licht van de sterk toegenomen opvangcapaciteit en de blijvende maatregelen die worden genomen om de opvangcapaciteit te versterken, geen structurele tekortkomingen blijken die verhinderen dat Dublinterugkeerders worden overgedragen aan Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder van de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt een genuanceerd onderzoek gedaan.

Er blijkt niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië.

2.2.14. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op 17 maart 2017, gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, aan dat dit was omdat hij Frans spreekt. Inzake de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië, gaf hij aan niemand te kennen in Italië en in België, in tegenstelling tot in Italië, een advocaat te kunnen krijgen.

Verweerder stelt in dit verband als volgt:

"De betrokkene verklaarde dat hij in Italië na binnenkomst zowat een maand in een opvangcentrum verbleef. Waar dat was weet hij naar eigen zeggen niet (meer). De betrokkene maakte geen gewag van mensenwaardige leefomstandigheden in dat centrum. Hij maakte geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië niemand kent. Hieromtrent merken we op dat hij meedeelde dat hij in België ook niemand kent. Het loutere feit dat hij niemand kent in Italië en Frans spreekt zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij in België in tegenstelling tot Italië een advocaat kan krijgen merken we op dat de betrokkene in Italië geen verzoek tot internationale bescherming indiende en zijn situatie in beide lidstaten verschillend is."

Verder stelde verweerder het volgende vast:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een volgens het leeftijdsonderzoek verklaringen in 1996 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor deelde de betrokkene mee dat hij in Guinee tweemaal -in 2011 en in 2013- een heelkundige ingreep onderging vanwege buikproblemen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. We willen tevens benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aangeeft deze vaststellingen te betwisten en herhaalt dat uit de door verweerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM volgt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Er blijkt niet dat voor alle Dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublinterugkeerder zal belanden. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Verzoeker beweert in fine van zijn middel dat het feit dat hij niet uitdrukkelijk risico's naar voren heeft gebracht de tegenpartij niet van haar verplichtingen ontslaat. De Raad stelt vast dat het echter ook aan verzoeker toekomt om zijn persoonlijke situatie duidelijk te schetsen in het licht van de algemene situatie in het land van bestemming. Verzoeker kan niet ontkennen dat het bestuur een onderzoek heeft gevoerd naar de vraag of er sprake is van structurele problemen in de asielprocedure en opvangsituatie voor asielzoekers in Italië alsook naar de vraag of verzoeker op individuele gronden behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest moet vrezen bij overdracht aan Italië. Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan dat hij zich bij aankomst in Italië niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Er blijkt niet dat hij er geen effectieve asielprocedure die in overeenstemming is met de Europese regelgeving kan doorlopen. Uit de stukken die voorliggen, blijkt verder evenmin dat verzoeker als asielzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel of bijzondere opvangnoden heeft. Hij maakt niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat bijkomende garanties dienden te worden gevraagd.

2.2.15. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aantoonde, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Italië.

2.2.16. Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van

schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Er werd hierbij ook rekening gehouden met het schrijven dat verzoeker via zijn advocaat bijkomend overmaakte aan het bestuur en waarin hij bezwaar maakte tegen een overdracht aan Italië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig element aangevoerd in dit schrijven ten onrechte onbesproken of buiten beschouwing is gelaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissingen zijn genomen met miskennis van de op dat ogenblik voorliggende feitelijke gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze beslissing kennelijk onredelijk is. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.17. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.18. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, blijkt verder ook niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk is of zou worden voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In het licht van voormelde vaststelling dat ook op individuele gronden verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij overdracht aan Italië sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan evenmin worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van een asielzoeker te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt evenmin.

2.2.19. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS